

Omul durerilor

Omul durerilor

„Om al durerii și obișnuit cu suferința...!” (Isaia 53.3)

Domnul Isus Hristos, obosit de călătorie, S-a așezat lângă o fântină (Ioan 4.1). Cugetă deci la Domnul, pe care nici o căpetenie a acestui veac nu L-a cunoscut, însă care era Domnul Slavei, așezat obosit la marginea unei fântini, fiindu-I sete și depinzînd de lume pentru o înghițitură de apă, de o lume pe care a creat-o și care nu-L cunoștea!

Domnul Hristos era, oricît a fost prețul pentru El, manifestarea dragostei divine față de oameni.

Ador iubirea care L-a condus să fie făcut păcat pentru mine. Acolo a fost pusă din plin la încercare dragostea care L-a făcut să treacă prin toate.

Este tot atît de plin de învățătură, cît este de înspăimîntător, să vezi la cruce ceea ce este omul. Dacă sînt în încercare, ce mă aștept de la prietenii mei? Cel puțin să nu mă părăsească. Dar El? Toți ucenicii L-au părăsit și au fugit (Matei 26.56). Ce mă aștept de la un judecător? Să-1 ocrotească pe nevinovat? Pilat își spăla mîinile, zicînd: „Sînt nevinovat de sîngele neprihănitului acestuia!” (Matei 27.24), apoi L-a dat pe mîinile lor, la bunul lor plac! Ce mă aștept de la un preot? Să mij-locească pentru cei neștiutori și rătăciți? Preoții cei mai de seamă au îndemnat poporul să strige: „Ia-L, ia-L, răstignește-L!” (Ioan 19.15). Toți erau, în acel ceas, împotriva celui Drept, care, în dragostea Lui divină, străbătea toate aceste dureri.

Suferințele Lui vor fi totdeauna pentru noi un abis, pe marginea căruia ne aplecăm cu sentimentul solemn al adîncimilor sale de nepătruns. Aplecîndune ochii într-acolo, harul Său se mărește înaintea ochilor noștri și ne face să simțim că numai o singură Persoană divină, perfectă în toate privin-țele, putea să coboare acolo.

El ne-a cîștigat cu un preț prea mare, pentru a ne mai părăsi! Slăvit să fie El!

El a căutat mîngîietori și n-a găsit niciunul; aștepta să-i fie cuiva milă de El și n-a găsit pe nimeni. A fost încercat pînă în cel mai înalt punct al suferinței și, în fața durerii omenești, a rămas singur, S-a rugat în agonia Sa, nefiind nimeni care să-L mîngîie. Maria din Betania a fost singura care a pătruns în gîndurile Lui. Cît despre toți ceilalți, nimeni nu și-a arătat înțelegere față de El, în timp ce niciodată vreo persoană care avea nevoie de compătimire nu a fost neglijată de El.

Nimeni dintre noi n-ar putea adînci ce a fost, pentru Cel care locuia mereu în sînul Tatălui, încercarea din sufletul Lui, ca Om, de a fi părăsit de Dumnezeu.

Potrivit măsurii cunoștințelor Lui despre sfințenie, El a simțit ce înseamnă să fii făcut păcat înaintea lui Dumnezeu. Potrivit măsurii perfecte Lui cunoștințe a dragostei lui Dumnezeu, El a simțit ce înseamnă să fii părăsit de Dumnezeu.

Este minunat să-L vezi pe El, învierea și viața, aici pe pămînt, pe El, stăpînul morții, coborînd El însuși în moarte pentru noi!

El ne-a dat cea mai minunată dovadă de iubire și El este Acela care Se află lângă noi totdeauna.